

Tömlöc

Hová én is estem, ím, hát ez az a lét,
Ártatlan távolokból, öntudatlanul
És könnyek közt őrizve csillagok szemét,
És jajjal, mint ha madár fészkeből kihull,
Hová én is estem, ím, hát ez az a lét.

Pőre tudatlanul s akarattalanul
Nem sejtve rusnya bajt, s a beszédnek is híján.
És akkor sírtam. S látám, semmim sem javul.
És veszteg maradtam bús bölcsőmnek alján
Pőre tudatlanul s akarattalanul.

És nem tudván, hogy vér járja át a testem,
S viselem alakom, a lassú változást,
S viselem alakom: szépség álmát, estem
S csendem, a kinyilatkoztatás sóhaját.
És nem tudván, hogy vér járja át a testem.

És hogy eliszkolnak szememből csillagok,
S hogy keletkezik ég meg ez a boltozat,
És tér: rendbe sorolódni minden dolog,
S hogy agyam szül világra minden bánatot,
És hogy eliszkolnak szememből csillagok.

Iszol a sok csillag, hátrahagyva színét
Az ébredésnek, s helyét, álmát, távolát,
És most úgy él, miként magam, akár e lét,
Ártatlanul kötözve álmokhoz magát.
Iszol a sok csillag, hátrahagyva színét.

Csillagok szökésén a föld, mi megmaradt
Lábam járására, szavak életére:
És ekként belőlem az erő kiszakadt,
Az erő, mi fáj s gyógyírt ad a létre.
Csillagok szökésén a föld, mi megmaradt.

Ím, hát ez az a föld, mit megismertem én,
Ártatlan szívemmel, de csillagtalanul,
És könnyeim között, mik őrzik még a fényt,
És jajjal, mint ha madár fészkeből kihull.
Ím, hát ez az a föld, mit megismertem én.

Úgy kezdtem el élni, mint egy ősi rejtély,
Szürke messzeségben hogy szemem elmereng,
De kötözve röghöz, mi szolgál e létér',
Álmok koszorúja fejem fölött kereng.
Úgy kezdtem el élni, mint egy ősi rejtély.

Hogy magam érezzem füvek nézésében,
S a vízben, éjben is. Füleljem lényegem
S lelkem a mindenség alvó erejében,
Mint egyetlen igazt, egyetlen énekem;
Hogy magam érezzem füvek nézésében.

S a szemekben, mert látja őket az erőm,
Szemekben, mert hívnak, akár a csönd hangja,
Az erdő beszéde s gyönyörű szeretőm
Tűnt álmaimból a szunnyadó magasba',
S a szemekben, mert látja őket az erőm.